

vise dette, vilde blive for vidtløftigt, ligesom det ogsaa vilde føre for vidt, her at paavise de forskjellige Modifikationer, som Benyttelsesfaktoren kan undeikastes, og de Hjælpeidler, som haves til at simplificere de gjentagne Taxationer. Kun saameget skal her fremhæves, at man ved en af de nævnte Modifikationer („partiel Benyttelsesfaktor“) kan frigjøre sig for Taxationen af den Del af Materialforraadet, der er under en vis Alder (i Høistov 20- à 40-aarig); og at Benyttelsesfaktoren kan indrettes paa, enten at tage Gjennemhugningsudbyttet med (Totaludbytte) eller at lade det blive udenfor det ved Faktoren normerede aarlige Udbytte, (Afdrivningsudbyttet alene) og saa bestemme Gjennemhugningsudbyttet i et vist Forhold til det normerede Afdrivningsudbytte. Det er egentlig kun paa denne sidste Fremgangsmaade, at Hundeshagen giver Anvisning, men for mig er det aldeles klart — hvad jeg ved mine Forelæsninger ogsaa altid oplyser ved Exempler — at den første i Reglen vil være absolut at foretrække, eftersom det kun er ved normale — eller dog tilnærmelsesvis normale Tilstande — at Gjennemhugningsudbyttet staar i et nogenlunde konstant Forhold til Afdrivningsudbyttet, medens dette Forhold altid maa blive meget afvigende og foranderligt ved abnorme Tilstande.“

Forfatteren fremhæver derefter, hvorledes den egentlige Hundeshagenste Methode er forskjellig fra de gjorte Forslag.

„ . . . Det Grundlag, hvorpaa den helt og holdent hviler, er den ovenfor antydede Anvendelse af en af paalidelige Tilvæxt- og Udbyttefammenstillinger udfunden Benyttelsesfaktor — forskjellig efter Træart og Omdrift, men kun lidet eller slet ikke afhængig af Borestedet, overalt hvor dette er nogenlunde passende for den paagjældende Træart. Man kan derfor med Røje sige, at der slet ikke gives nogen anden Procentmethode end den Hundeshagenste, og jeg mindes ikke, at denne — heller ikke i Litteraturen — er betegnet saaledes af Andre før af mig, som ved mine Forelæsninger allerede for mange Aar siden har kaldet den simpelthen „Procentmethoden“, nærmest for derved at fremhæve dens egentlige Grundlag i Modsætning til de ældre „Fagværksmetoder“ paa den ene Side, og de nyere af mig saakaldte „Differensmetoder“ paa den anden Side, hvilke sidste jeg ovenfor har omtalt som aldeles ubrugelige. . . .“

Forfatteren fremhæver saa, hvorledes Benyttelsesfaktoren „er given og forskjellig for de forskjellige Træarter og Omdrifter. — saaledes t. Ex. for Bøg kan antages at være for 40-aarig Omdrift cirka $7\frac{1}{2}$ pCt. — for 60-aarig Omdrift cirka $4\frac{1}{2}$ pCt. — for 80-aarig Omdrift cirka 3 pCt. og saa fremdeles — altid lavere, jo højere Omdriften sættes, saa at den for 120-aarig Omdrift bliver knapt $1\frac{3}{4}$ pCt. — Alt inklusive Gjennemhugningsudbyttet.

Hvad dernæst de saakaldte Fagværksmetoder angaar, saa er det ikke her Stedet til at forklare deres historiske Udvikling. Det vil være tilstrækkeligt at fremhæve, at man efter den Hovedform, hvori de vel i de sidste cirka 30 Aar almindeligt — ogsaa hertilands — ere blevne anvendte, og som hidrører i det Væsentlige fra den bekjendte Gotta, gaar ud fra en for hele Driftsklassen foreløbig udkastet Hugningsplan, og naar den i Genhold dertil for en hel Omdrift eller for det saakaldte Indretningsidsrum (sædvanlig det Tidsrum, ved hvis Udløb man tør antage, at Normaltilstanden i det Væsentlige vil være opnaaet) foretagne Beregning af det periodiske Udbytte ikke afgiver en saadan Udbyttefordeling, som passer til Afslætningsforholdene eller fyldestgør andre foreskrevne Hensyn, da foretages de saakaldte Forskydninger (Omdeling af Afdelingerne til de forskjellige Perioderflader med fornyet Udbytteberegning) saalænge, indtil en tilfredsstillende Udbyttefordeling er opnaaet. Ogsaa her kan man, ligesom forhen ved Procentmethoden bemærket, lade Udbyttefordelingen indskrænke sig til Afdrivningsudbyttet alene, eller tage Gjennemhugningsudbyttet med. Det Sidste er aabenbart det Korrekteste, men det vidtløftiggjør da end yderligere det allerede i sig selv meget vidtløftige og for en stor Del ørkesløse Arbejde, som er forbundet med en saa omfattende Hugningsplan og en for saa langt et Tidsrum — ofte 60—80 Aar — detailleret Udbytteberegning og Udbytte-